

PER UNA REPÚBLICA FEMINISTA CATALANA: LA NOSTRA FORÇA, LA NOSTRA INDEPENDÈNCIA

Aquest 8 de març sortim al carrer amb l'esperança de deixar enrere una pandèmia mundial que ens ha impactat amb pèrdues personals irreparables a més d'una precarització generalitzada de les condicions de vida i el deteriorament dels drets i llibertats. Continuem patint la bretxa salarial i de pensions, l'atur i les dobles i triples jornades de treball. A casa nostra no s'ha aturat la repressió política per d'haver exercit el dret a l'autodeterminació i creixen els discursos d'odi amb altaveus a la política professional, mediàtica i institucional. L'esgotament dels recursos naturals i l'escalfament constant del planeta ens obliguen, tant sí com no, a un replantejament global per un futur vivible per qui ens sobrevisqui. Veiem amb preocupació l'enèsima mostra d'incapacitat mundial per evitar un conflicte armat. Les armes de foc no són cap resposta ni solució. Solidaritat amb el poble d'Ucraïna i la població russa arrestada per rebutjar la invasió. No oblidem tampoc les dones afganeses, kurdes, nicaragüenques, palestines...

En aquest context Dones ANC compartim la crida d'aquest 8 de març d'aturar-nos i fer vaga feminista. Buidem les cases, les aules, els llocs de feina, les botigues i omplim els carrers visibilitzant les lluites feministes perquè per sortir-nos-en cal sumar totes les forces i que el col·lapse del sistema sigui l'oportunitat de llibertat per a totes, tots i totis.

Aquest 8 de març denunciem

- **La repressió política que patim per voler la llibertat del país.** Centenars d'activistes amb judicis pendents que els condicionen la vida injustament. Prou identificacions i acusacions per manifestar-nos. La llei mordassa, el 155 i la politització dels tribunals vulnereu drets fonamentals. Els conflictes polítics s'han d'afrontar des de la política i resoldre democràticament. No oblidem les 8 mil motius encausades per accions de protesta contra les violències masclistes als FGC el 8 de març de 2018. Llibertat per a totes les represaliades.
- **La invisibilització i manca de reconeixement dels treballs de cures.** Cuidar també és treballar. La coresponsabilitat familiar és insuficient per reequilibrar la jornada quotidiana de cures que recauen sobre les dones. La societat, l'estat i el capital n'han de tenir la responsabilitat perquè se'n beneficien. Democratitzar i dignificar els treballs de cures és imprescindible: Serveis públics d'atenció domiciliària (SAD) amb condicions laborals dignes, centres educatius públics inclusius, ingressos dignes per a les cuidadores no professionals que cuiden familiars, eliminació de llistes d'espera per accedir a prestacions i serveis de dependència.
- **La negació de drets laborals a les treballadores de la llar,** excloses del règim general de la seguretat social, sense dret a l'atur, condicionant la qualitat de vida en la vellesa. La no derogació de la reforma laboral i la desampara de les autònomes.
- **La llei d'estrangeria** que exclou l'accés als drets de protecció social i drets laborals a dones en situació administrativa irregular, mentre no es compleixen els requisits per a la regularització. Són anys d'indefensió amb risc de patir explotació laboral i violències masclistes per sobreviure.
- **El desmantellament dels serveis públics,** amb els centres de salut pública col·lapsats, llistes d'espera més enllà de la covid19, manca de personal per una atenció de qualitat. Insuficients places de residències públiques. Tractes intolerables que vulnereu el dret a una vida digna a les persones residents malgrat les resolucions del Parlament de Catalunya, pendents d'implementar des de juliol del 2020.

- **La vulneració dels drets sexuals i reproductius que patim a Terres de l'Ebre i a Ponent** per abaratir costos, per la manca d'equitat territorial dels recursos sanitaris o per la presència de l'església catòlica als consells d'administració dels hospitals públics. Tenim dret a decidir com volem interrompre el nostre l'embaràs.
- **La vergonyant xacra de les violències masclistes.** El maltractament i vexacions sexuals a dones que viuen en residències és inhumà i inadmissible. Violències a casa, centres educatius, llocs de feina, xarxes socials, al carrer i espais d'oci, als mitjans de comunicació, al transport públic, a les institucions, a l'esport: tolerància zero amb els agressors. La revictimització constant quan trobes forces per denunciar i t'has d'enfrontar a la deshumanització del sistema judicial, policial i de molts mitjans de comunicació.
- **El malbaratament dels diners públics amb rescats milionaris a la banca** que incrementen l'endeutament a nivells estratosfèrics alhora que es cedeixen a fons voltors els habitatges buits procedents de bancs, caixes i societats diverses. En contrast amb la manca de finançament per atendre les sol·licituds de protecció social o implementar una renda bàsica universal, l'incompliment de les obligacions pel finançament de la llei de dependència, les pensions minses, les inversions aprovades o l'infrafinançament que patim a Catalunya resultat de l'històric (i anual) dèficit fiscal.
- **Les noves exclusions per la digitalització de la vida** amb un considerable biaix de gènere per manca de coneixements informàtics de bona part de dones grans, el menor poder adquisitiu i, en entorns rurals també per la desigual connectivitat de les infraestructures tecnològiques.

Avui voldríem que el nostre govern tingués veu pròpia al Consell de Seguretat de l'ONU i treballés per la resolució dels conflictes geopolítics des de la pau. Catalunya, però, només pot estar en disposició d'acollir. Tenim impugnada al TC la llei catalana de lloguers 11/2020. La llengua catalana està en perill a les escoles i en retrocés arreu. L'estat espanyol també ha recorregut un article dels pressupostos del govern per a la rebaixa de l'IRPF a les rendes més baixes i fins i tot el PP ha impugnat la llei per eradicar la violència masclista.

Les dones sortim malparades de les crisis, humanitàries, econòmiques, socials, energètiques, polítiques, climàtiques, habitacionals, perquè totes veuen de la mateixa arrel patriarcal. Però som hereves de la genealogia feminista de bruixes, sufragistes, de l'exili violeta, de les Greenham Common, i tantes altres que ens han precedit en el camí d'un futur de llibertat.

Força a totes les dones que s'autoorganitzen i creen nous sindicats i cooperatives de treballadores de la llar i les cures, de mares i familiars de persones dependents, de llogateres; a les productores que tenen cura de la biodiversitat i l'entorn; a les que obren pas a la ciència, a l'enginyeria, a la tecnologia... i a les que des de casa i allà on siguin, empenyen perquè cada dia sigui 8 de març.

Aquest 8 de març celebrem que les feministes som aquí

La nostra força, la nostra independència
 Ni guerra que ens destrueixi ni pau que ens oprimeixi
 República feminista catalana
 NO A LA GUERRA

